

[Vivike.]

om tvungen voldgift. For hvad vi end kalder det, er det tvungen voldgift, man bliver udsat for, hvis lovforslaget går igennem.

Her foreligger i det hele taget en meget mærkelig situation i forhold til tidligere mæglingforslag, hvor det har været sådan, at parterne er gået fra forligsmanden og har sagt, de vil anbefale forslaget. Det forlyder der ikke noget om er sket i dette tilfælde; men vi ved, at telegrafisterne har vedtaget forslaget, og at rederne har stemt nej og tilsyneladende været under kommando, for det er dog mærkeligt, at der ikke er én eneste ja-stemme. Rederne må have gjort det i den tro, at de roligt kunne gøre det, fordi regering og folketing i sidste instans ville komme dem til undsætning — jeg tror nemlig ikke på, at rederne ønskede denne telegrafiststrejke. Det er også gået efter beregning, for nu kommer regeringen og folketinget, hvis lovforslaget gennemføres, rederne til undsætning på bekostning af telegrafisterne; man vender sig altså imod den ene part i sagen. Det er bl. a. medvirkende til, at vi er såre lidt venligt indstillet over for det foreliggende lovforslag.

Rimstad: I realiteten er dette lovforslag et forslag om tvungen voldgift i en arbejdsstridighed. Vort parti er i princippet modstander af denne metode til løsning af almindelige arbejds konflikter, og jeg vil derfor begynde med at begrunde, hvorfor vi alligevel i dette tilfælde støtter regeringsforslaget. Det har 3 årsager, som tilsammen forekommer os så vægtige, at det principielle synspunkt må vige for, hvad jeg vil kalde et rimelighedssynspunkt.

For det første kan vi være enige med den højtærede arbejdsminister, når han på regeringens vegne fremhæver, at arbejdsstandninger inden for dette område kan få vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser, ikke mindst for landets eksport i almindelighed og for landbrugseksportens let forðærlige varer i særdeleshed.

For det andet er vi i dette tilfælde skuffet

over det mæglingforslag, som er fremkommet fra forligsinstitutionen. Efter vor bedømmelse er der i dette isolerede forslag, der kun omfatter personer i et antal af mindre end 300, langt fra taget rimeligt hensyn til de virkninger, det vil få for de allerede afsluttede overenskomster med de øvrige grupper inden for det pågældende erhverv, som omfatter omkring 10.000 søfarende.

For det tredje mener vi, at det foreliggende lovforslag på udmærket måde henviser parterne til en fornyet forhandling, før de stilles over for at måtte underkaste sig den tvangsmæssige afgørelse, som vort parti principielt er imod, netop fordi vi mener, at både samfundet og arbejdsmarkedets parter er bedst tjent med — og de sidste under ansvar over for samfundet — at finde frem til konfliktløsninger ad frivillighedens vej uden indgreb fra regering og folketing.

Til denne begrundelse for mit partis stilling til det foreliggende forslag vil jeg gerne føje nogle bemærkninger af mere detaljeret karakter angående mæglingforslaget og de forhandlinger parterne imellem, der er gået forud for mæglingen. Når mæglingforslaget er kommet så stærkt i offentlighedens søgelys, som tilfældet er, skyldes det naturligvis, at den alternative løsning på den opståede konflikt er dette mæglingforslags ophøjelse til lov. Det er en løsning, som vi inden for vort parti meget nødig ser i dette tilfælde.

Jeg har allerede nævnt, at mæglingforslaget efter vor opfattelse ikke tager rimeligt hensyn til dets betydelige virkninger inden for hele den erhvervsgruppe, det berører. Det kan således ikke være rigtigt, at dets gennemførelse medfører, at en radiotelegrafist med 1 års uddannelse og 8 års anciennitet skal aflønnes med 300 kr. mere om måneden end skibets næstkommanderende, hvis uddannelse og anciennitet i alle tilfælde vil være langt mere omfattende end telegrafistens.

Det kan heller ikke være rigtigt, at tele-